

Periscopi

Punt de vista

“Que n'aprenghuin a Brussel·les!”, es va sentir a París i a Amsterdam

Amb només tres dies de diferència, una gran majoria de francesos i una immensa majoria d'holandesos van decidir, lliurement, rebutjar el tractat que els estats europeus havien encarregat a Valéry Giscard d'Estaing.

A francesos i holandesos també els van anunciar que els caurien les set plagues bíbliques al damunt si votaven “no”, però ells, a diferència dels espanyols, van debatre el contingut del text que se'ls presentava a consulta i, després, van decidir no fer cas als seus polítics. Naturalment, l'endemà de les votacions aquests mateixos polítics van abandonar la cosa de les plagues. Al cel de París i Amsterdam no es va veure una sola lla-gosta.

Zapatero i Maragall, que van participar en la campanya del sí, devien estranyar-se que els francesos no fessin el que ells els recomanaven automàticament i sense protestar. Segurament per això, el president de la Generalitat va dir a Nimes, just abans de les eleccions, allò que “cada diaestic més convençut de la victòria del sí a França”. Potser els presidents català i espanyol tampoc no van entendre com podia ser que molts dirigents i militants del Partit Socialista Francès poguessin atrevir-se a plantejar un debat (un debat?) des de l'esquerra (l'esquerra?) sobre un tractat tan celebrat per la dreta política i econòmica europea.

Als Països Catalans, a banda d'escoltar algun “ja t'ho deia, jo” respecte a la Constitució europea (i més encara a la Catalunya Nord, que va votar un no

Un grup d'holandesos partidaris del no esclaten d'alegria en conèixer els primers resultats del referendun; Pasqual Maragall, increpat durant la seva visita a Berga; i, en la foto petita, “Gola Profunda” quan era el segon cap visible de l'FBI.

EFE / EL TEMPS

bastià Girard, corresponsal d'EL TEMPS a la Catalunya Nord, explica què ha passat unes pàgines més enllà.

Però aquesta violència desproporciona-

claríssim), l'actualitat va passar per dues explosions socials. Dos morts a Perpinyà van causar un enfrontament brutal –i irracional– entre les comunitats gitana i magribina de la ciutat. Se-

da, amb la consegüent reacció social, també va esclatar a Berga, a la Catalunya central. Un noi de 23 anys va morir apunyalat durant les festes de la Patum com a conseqüència d'una

agressió col·lectiva que encara està per esclarir. Els culpables estan detinguts, però a Berga la societat considera, i molt majoritàriament, que els Mossos d'Esquadra hi tenen una responsabilitat indefugible. Se'ls acusa de ser molt durs amb la gent jove i molt tous amb els delinqüents habituals. Una contradicció espectacular, especialment d'en-

çà que l'actual consellera d'Interior, Montserrat Tura, va importar, i difondre, el lema "tolerància zero" per a la gestió del Departament d'Interior.

A Berga hi ha qui diu que és molt fàcil ser dur en els controls d'alcoholèmia i amb els radars de les carreteres. Però aquesta crisi demostra, sobretot, que alguna cosa profunda ha fallat en la imatge i, sobretot, en l'autoritat moral dels Mossos d'Esquadra als llocs on ja estan desplegats, que, paradoxalment, coincideixen amb la Catalunya interior. De tot això, n'haurem de parlar més endavant. I d'aquesta violència de bandes, també. Sobretot després que el mateix fenomen es repetís a l'Hospitalet de Llobregat, aquesta vegada amb ferits.

I dijous va dimitir Sandro Rosell, fins a aleshores vicepresident esportiu del FC Barcelona. Ai, el Barça. Que poc ha durat l'esperit guanyador que simbolitzava aquell "Que n'aprenguin!", popularitzat Joan Laporta. La festa de la Lliga s'ha acabat de cop.

I encara una curiositat. La setmana passada es va fer pública la identitat del confident anomenat "Gola Profunda" pels periodistes de *The Washington Post*, que van provocar la caiguda de Richard Nixon. Es diu Mark Felt, té noranta-un anys, i és un antic alt funcionari de l'FBI. Però la pregunta que es fa tothom és com pot ser que un secret com aquest hagi durat trenta anys. Increïble.

Salvador Cot

Perfil

Sandro Rosell, "Sandrusco", abandona el Barça de "Jan" Laporta

Sandro Rosell (Barcelona, 1964) i Joan Laporta feia temps que mantenien una relació semblant a la d'anys enrere, quan compartien vestidor, però no amistat, a les categories inferiors de la Unió Esportiva Sant Andreu. Rosell, soci del FC Barcelona des de petit, és un amant de l'esport. Tant, que n'ha fet eix vital, dedicant-se plenament a la gestió. Era un recent llicenciat universita-

ri quan va accedir al Comitè Organitzador de Barcelona'92, i, poc després, el van nomenar responsable de Nike a l'estat espanyol, Portugal i Llatinoamèrica, a més de fer-se càrrec de la relació d'aquesta empresa amb la selecció brasilera de futbol. En aquesta etapa va connectar amb Ronaldinho, un fet clau perquè més tard el crack vestira la samarreta del Barça. "Sandrusco" —com li deia Laporta, a qui Rosell es referia com "el Jan"— deixa el càrrec de vicepresident esportiu perquè, afirma, l'opinió de Johan Cruyff pinta més que no la seua i prima el presidencialisme. L'estabilitat a can Barça no ha durat ni dos anys. Repercutirà això en les bones perspectives del primer equip de futbol?

Fabra afegeix al seu sumari un suposat delictes fiscal

El president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, ha vist com la justícia amplia els fronts que ha obert contra ell. Ara, Hisenda l'ha denunciat per un presumpte delictes fiscal: "oblidar" d'incloure 150.000 euros quan va fer la declaració de la renda de 1999, quan el PP ocupava el Govern espanyol. Aquest fet, si ens atenem a l'article 305 del Codi Penal, podria significar l'emprisonament de Fabra entre un i quatre anys. Les possibilitats que Fabra siga condemnat severament creixen amb el temps. Cal tenir en compte que, a més d'aquest nou cas, Fabra ja arrossega el que va interposar contra ell el seu ex-amic Vicente Vilar, qui el va acusar de fer servir la seua posició dominant per incrementar el seu patrimoni. El jutge de Nules investiga si hi va haver tràfic d'influències i suborn, entre altres delictes contra l'administració pública.

El PP no pensa tocar la llei de Ràdio Televisió Valenciana

El PSPV-PSOE va tancar amb el PP la reforma estatutària amb la convicció que els conservadors acceptarien pactar, més endavant, la reforma de la llei de RTVV. La intenció era que una majoria qualificada de les Corts valencianes triaren els membres del consell d'administració de l'ens, i no com ara, que només cal la majoria absoluta de la cambra. El PP, però, no en vol ni sentir a parlar. No ara, que ja era previsible —cal tenir en compte l'eina política que el govern Camps té amb Canal 9—, però fins

i tot per després dels comicis del 2007. Caldrà veure si els socialistes, en cas d'arribar al poder, n'hi voldran parlar.

D'altra banda, a l'acte de signatura de la reforma estatutària, l'únic expressident que va faltar fou Eduardo Zaplana, de manera que es feien evidents, una vegada més, les desavinences en les files populars.